

NURİ KARAKAYA

Bugünden 60 sene evvele hayalen gidip, koskoca bir vilayet düşünelim. Askeri bir pilot oraya tayin olmuş. Bu pilot Risale-i Nur talebesi. Haliyle okuyup istifade ettiği eserleri insanlarla paylaşmak, onlara aktarmak arzu ediyor. Bilenler var mı diye araştırıyor; yok. Ara sıra dışarıdan gelip giden bir kişi olsa da, adresi belli olup da davasına ortak olacak hiç kimseyi bulamıyor. Henüz nurcu yok bu büyük şehirde. Bir çekirdek atılıp başlanması lazımdı. İlk tohum atılıyor ve bu şeref o pilota nasip oluyor. Önce bir kişi, sonra iki, daha sonra da çift rakamlı, üç rakamlı sayılar ve bugünler...

O büyük şehir Adana'dır. Bir pilot ise Adana'nın saff-ı evvel ağabeyi Nuri Karakaya'dır. İstifade edilen eserler de Risale-i Nur'dur. Dışarıdan gelip giden bir kişi ise Risale-i Nur'un fahri kargosu merhum Muzaffer Arslan'dır. O ilk bir kişi de Cebrail Yetişiği Efendidir.

Abdullah Yeğin, Ali Uçar gibi ağabeylerin Adana'da kaldığı dönemleri biliyoruz. Fakat bu büyük ve önemli vilayette Risale-i Nur hizmetlerinin ilk defa nasıl teessüs ettiğini söylentiden öte birinci dilden belgeleyemiyorduk. Varlığını yeni keşfettiğimiz Nuri Karakaya büyüğümüz, ağabeyimiz Adana hizmetlerinin ilk tesisi hakkında çok faydalı bilgiler vererek zihnimizi açmış, aklımızı aydınlatmış oldu.

Nüfustaki kaydıyla Nureddin, insanların bilmesiyle Nuri Karakaya Ağabey çocukluğunda ve gençliğinde dinin tazyikat altına alındığı dönemleri anlatarak başladı sohbetine. Daha sonra Hz. Bediüzzaman ile çok yakın mekânlarda bulunduğu halde -kendi ifadesiyle- pilotluk mesleğinin verdiği bir gururla burnunu havaya kaldırınca, manen gözleri bağlanıyor, Asrın Bedi'sinin yakınından teğet geçiyor... Allah ona bir fırsat daha yaratıyor. Bu sefer Nuri ağabey teğet geçip gitmiyor, bilakis cazibenin etrafında pervane olup dönmeye başlıyor. Hz. Üstad'ı ziyaret ediyor, elini öpüyor, duasını alıyor.

Nuri Karakaya'nın Adana hizmetleri kolay olmuyor. Başlarına türlü çeşit hadiseler, sıkıntılar meydana geliyor. Bu kısımları metne bırakıyorum.

Nuri Karakaya Ağabeyin evinde 1 Ocak 2014 tarihinde kaydedilen hatıraların yazılmasında, düzenlenmesinde ve bilhassa tashih ettirilmesinde Öğretmen Halil Hız Kardeşimizin çok emeği geçmiştir. Destekleri için Allah razı olsun diyorum.

Nuri Karakaya Anlatıyor:

Adım nüfus kaydında Nureddin Karakaya olarak geçiyor, ama halk ve cemaat Nuri olarak biliyor beni. Adana'nın Karahisar kazasının Kuzgun köyünde 12 Mayıs 1340 (1924) tarihinde doğdum. Şimdi 90 yaşımdayım. Mesleğim; Harp Uçağı Pilotluğu.

Adana Erkek Lisesi'nin son sınıfında okurken, 2. Cihan Harbinde memlekete pilot ihtiyacı vardı. Bundan dolayı lise mezunlarını da pilotluk eğitimi için kabul ettiler. 1941 senesinin Mayıs ayında Hava Kuvvetlerinde Harp Pilotu olmak üzere üç seneyi aşkın pilotluk eğitimi aldım ve mezun oldum. 2. Cihan Harbinde Almanlara harp ilan ettiğimiz sırada ben, İzmir 3. Bombardıman Alayı'nda pilot olarak vazifeye başladım. 1966 senesinde emekli oldum. Adana'da ikamet ediyorum.

MAŞALLAH İNŞALLAH YOK BUNDAN SONRA, TAMAM MI?

Siz de bilirsiniz ki bizim çocukluk ve gençlik devirlerimizde dine karşı dehşetli bir tazyikat vardı. Bir-iki hadise anlatayım:

İlkokulda okurken bir “Maşallah” dediğim için tahrir vazifesinde –kompozisyon diyorsunuz şimdi- başmuallim geldi sağ kulağımdan çekti, sol tarafıma bir tokat attı; “Maşallah, İnşallah yok bundan sonra, tamam mı?” dedi. Ben de “Tamam hocam” dedim. Tabi çocuk olduğumdan ne dediğini de anlayamıyordum. O tamam mı dediği için ben tamam diyorum. Biz bu ortamda büyüdük.

Köyümüz ufak bir köy olduğu halde köyde Şih Abdil diye bilinen –aslında şeyh değil lakabı öyleydi- bir adamcağız Kur’an dersi verirdi. O adamcağızı Kur’an öğrettiği için aldılar, götürdüler. Bilahare ezanı da Türkçeye çevirdiler. Bize, ilkokul talebesi iken o ezanı ezberlettirler. İşte ben böyle devirleri geçirmiş birisiyim.

Pilotluk eğitiminin ilk yılında Türk Hava Kurumu’nda planör uçuş ve paraşüt atlama eğitimi aldık biz. Oranın bir doktoru vardı, Ramazan ayında elinde bir sürahi ile gelirdi, herkese birer bardak su içirirdi. Oruçlu olmayalım diye. Öyle namaz kılmak, oruç tutmak mümkün olmayan bir devride yetiştik biz.

Adana Erkek Lisesinde benim öğretmenim Arif Nihad Asya idi. O muhteremin bize büyük katkıları oldu. Kendisi kalender, gençlere ve çocuklara karşı çok müşfikti. Gerçekten öğretici birisiydi. O muhteremin teşvikiyle okumaya karşı biraz iştiaak hissetmeye başlamışız biz. Yoksa köylü çocuğu olmamızdan, şehirlerden uzak kalmamızdan ve dine karşı yapılan tazyikatlardan dolayı okumaya karşı soğuk kalmıştık.

YATTIĞIM HASTANE ÜSTAD’IN YATTIĞI HAPİSHANEYE YAKINDI

1948 senesinde Afyon’da vazife yapıyordum. Üstad Hazretleri de o sırada Afyon Hapishanesindeydi. Üstad Hazretlerinin varlığını ilk olarak o sırada duydum ben. Fakat gençlikten ve pilotluk mesleğinin halk arasında çok popüler olmasından dolayı, biz havaya kapıldık. Başımızı gururla dikleştirmiş olacağız ki Bediüzzaman kimdir, nedir diye merak edip alakadar olamamışız. Kayseri’de ben bir uçuş kazası geçirdim. Bana Afyon’da 50 yataklı bir hastanede inzibat görevi verdiler. Yani altı ay pilotluk yapacak durumum olmadığı için geri hizmet verdiler. O hastane Üstad’ın yattığı hapishaneye yakındı. O sırada Üstad hazretlerinin kim olduğunu, ne olduğunu bilmeden, orada yattığını duyuyordum.

Sene 1952. Afyon’dan Eskişehir’e tayin olundum. Eskişehir’de bir gün uçuş kontrol kulesinde nöbet tutarken Molla Cami’nin Baharistan adlı eserini aldım, gece okumak için. O zamanlar şimdiki gibi otobüsler yoktu, Eskişehir’de Dekovil denilen trenler vardı. Alay’a onlarla giderdik. Ertesi gün nöbetten dönüşte, o kitap yanımda idi. Ahmet Özyazar diye bir arkadaşla beraberim. Ahmet’le İzmir’de aynı birlikteydik. Ahmet “Nedir o?” dedi. Kitabı gösterdim. Dedi “Bu eseri okuyup bitirdiğin zaman ne hissediyorsun?” “Ahmet ben bunu vakit geçirmek için, uykum gelmesin diye okuyorum” dedim. “Peki dinin edebiyatıyla uğraşacağına bizzat kendisiyle uğraşsan daha iyi olmaz mı?” dedi. O zamana kadar bize yetecek kadar dini bilgilerimiz olmasına rağmen namaz kılmıyorduk. Çünkü o dehşetli devirlerde dine karşı dehşetli bir tazyikat vardı. Ahmet’in bu sualine karşı bir cevap veremedim.

Eve vardım, 24 saat istirahatım olmasına rağmen hemen Ahmet’in evine gitmek istedim. Evi de tam bilmiyorum. Yalaman Camii İmamı Hacı Osman Efendinin evine yakındı. Hacı Osman Üstad’la beraber Afyon Hapsinde yatmıştı. Hacı Osman tarif etti, gittim Ahmet’e. O kardeşimiz ihtiyaca binaen Latin Harfleriyle basılmış olan –matbaa değil- bir Gençlik Rehberi verdi bana. Bu şekilde ilk defa Risale-i Nur’la tanışmış oldum.

Ahmet Özyazar Merzifonluydu. Afyon Mahkemesi sırasında resmi elbiselerle Üstadımızın koluna girip hapishane arabasına getirip bindirdiği için takibatlara uğradı, çok eza ve cefa çektiler ona. O öyle bir kahramandı. Demokrat Parti devri ama Üstadımıza, nur talebelerine yapılan tazyikin azalmadığı bir dönemdi. Ahmet Özyazar bana Eskişehir’de Gençlik Rehberi verdiği sırada Üstad’ımız Emirdağ’da idi.

ÜSTAD “FESUBHANALLAH! BU GÜNLERDE ASKERLERLE, TERZİLER ÇOK ZİYARET EDİYOR”

Eskişehir’de vazife yapıyorum. Sene 1952 olabilir. Bir gün Ahmet Özyazar geldi “Nuri, Üstad Eskişehir’e gelmiş” dedi. Üstad’ımız Yıldız Otelinde kalıyordu. Yıldız Otelinin bir tarafında Sakarya Caddesi var, diğer tarafında Muttalip Caddesi var. Muttalip Caddesinin sonunda da Muttalip Köyü var. Üstadımızın şahsi dostlarından Nakşî Şeyhi Hacı Hilmi Efendi de Muttalip’te bulunuyor. Hacı Hilmi Efendi 1. Cihan Harbinde askerde Başçavuşmuş, Üstad’la o zamandan tanışıyorlarmış. Üstad “Hilmi Efendinin talebeleri bizim de talebemizdir” diye kabul edermiş hep.

Gittik, Yıldız Oteline vardık. Dik bir merdivenden üst kata çıkılıyordu. Bir genç merdiven başında karşıladı, aldı bizi, çıktık yukarıya. Sungur Efendiymiş. Ben o sırada 28 yaşındaydım. Allah Rahmet etsin Sungur Efendi benden daha genç. Bizden başka bir kişi daha vardı bekleyen. Bizi, Üstad’ımızın odasına aldılar. Üstad hazretleri karyolada yatıyordu. Başının arkasında yüksek yastık vardı. Üzeri beline kadar yorgan örtülüydü, sol eli yorganın altında idi, sadece sağ kolu dışarıdaydı. Üç defa Üstadımızın sağ elini öptüm. İsmimizi sordu. Benim ismim

aslında Nureddin ama arkadaşlar arasında Nuri deniyordu. Orada da Nuri dedim. Öbür ziyaretçinin de adı Nuri imiş. Üstad hazretleri şöyle hafif tebessüm etti. O muhterem de Eskişehir Hava Hastanesinin imamı imiş. Önce bana sordu Üstad, “Hava Kuvvetlerinde pilotum” dedim. “Fesubhanallah! Bu günlerde askerlerle, terziler çok ziyaret ediyor. Hizmete ne zaman başladın?” dedi. Ben anlattım. “İnşallah şimdiden sonra hizmetleriniz daha çok olacak” dedi. Üstad’ımızla bir iki şey daha konuştuk ama o heyecanla kat’i olarak bilemiyorum. Sonra “Safa geldiniz” dedi. Sungur Efendi bizi aldı tekrar merdivene kadar indirdi. Üstad’ın yatağının üzerinde bir levha vardı. O levhanın ne olduğunu, otel odasında niçin bulunduğunu hala anlamış değilim. Kimseye de sormadım. Şecereydi herhalde, evet öyleydi.

HULUSİ AĞABEYİ MİSAFİR ETTİM

Hulusi ağabeyi Eskişehir’de evimde misafir ettim. Hüsrev ağabeyi de bir-kaç defa ziyaret ettim. Cenazesine iştirak ettim. Hulusi Ağabey Eskişehir’e geldiği zaman Isparta’da bulunan Üstad Hazretlerine “Üstad’ım ben sizi ziyaret etmek istiyorum” diye haber gönderdi. Fakat Üstad Hazretlerinden “Sen safa geldi kardeşim” diye cevap geldi. Ziyaretine müsaade etmedi Üstadımız. Sebebi de o günlerde Isparta’da Üstad Hazretlerine bir tazyikat olmuş, rahatsız etmişler.

Hava Kuvvetleri şimdiki yerinde değil de Ulus’la Kızılay arasında Türk Hava Kurumu’nun bitişiğinde bir yerde idi. Ben Eskişehir’den Adana’ya tayin yaptırmak için Hava Kuvvetlerine gittim. Merdivenlerden çıkarken Afyon’dan tanıdığım Kemal Seçkin diye bir Yüzbaşı ile karşılaştım. O Pilotluktan ayrılmış, Personel Şubesine geçmiş, koltuk arasında bir dosya vardı. Onu görünce “Hayrola Kemal Bey?” dedim. “Sorma Nuri; ben bir iş yaptım ama sonradan pişman oldum biraz” dedi. “Nedir?” dedim. Adana’ya senin branşında bir personel lazımdı, ben sana sormadan senin ismini söyledim, uygun görüldü. Sana sormandan tayinini Adana’ya çıkarttım. Şimdi komutana imza için gidiyordum” dedi. Ben sevindim tabi. “Kemal Bey ben de onun için gelmiştim zaten çok isabet olmuş” dedim.

Böylece 1956 senesinde Eskişehir’den Adana’ya, İncirlik NATO Hava Üssü’ne tayinim çıktı. Hizmet durumlarını düşündüm, araştırdım. O zamana kadar Adana’da hiç bir Risale-i Nur faaliyetinin olmadığını öğrendim. Sadece Muzaffer Arslan kardeşimizin bir kız kardeşi vardı, orada evliydi. O sebeple Muzaffer Arslan kardeşimiz de Adana’ya sık gelirdi. Fakat kız kardeşinin kocası hizmetle alakalı değildi. Muzaffer, Adana’da hem kız kardeşini ziyaret ediyor, hem de Türkiye’yi gezerek, % 5 gibi cüz’i bir kar payı ile Risaleleri dağıtıyordu.

Adana’da ilk defa Cebrail Yetişiği Efendi ile tanıştım ben. Şimdiki Çetinkaya’nın yerinde Ali Kulaç diye benim ilkokul arkadaşım vardı. Küçük bir büfede gazete filan satardı. Onu ziyarete gitmiştim. Birisi geldi kalın kaşlı, kalın bıyıklı birisi. Gelen Cebrail Efendi imiş. Eski Çetinkaya’nın olduğu yerde bir lokantası varmış. Aslı Muşlu. Ali Kulaç takıldı Cebrail’e “Gel bakalım koca Kürt” dedi. Ali Kulaç’a “Ben Kürtleri çok seviyorum” dedim. “Neden çok seviyorsun?” dedi Ali Kulaç. Dedim “Benim bir hocam var, O da Kürt asıllı. Dolayısıyla Kürtleri çok seviyorum” dedim. “Kim?” dedi. “Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri” dedim. Böyle deyince Muşlu Cebrail Efendi kolumdan tuttu, beni çekmeye başladı. Lokantasına götürdü beni. İlk defa o kardeşimizle böyle tanışmış oldum. Üstad hazretlerinin ismini duyuyorlarmış fakat kim olduğunu, ne olduğunu, nasıl olduğunu bilmiyorlar. Adana’nın ilk nurcusu o Cebrail Yetişiği Efendidir. Allah rahmet etsin bilahare çok hizmet etti. İmam Hatip Oklunun açılığını da yaptı bilahare.

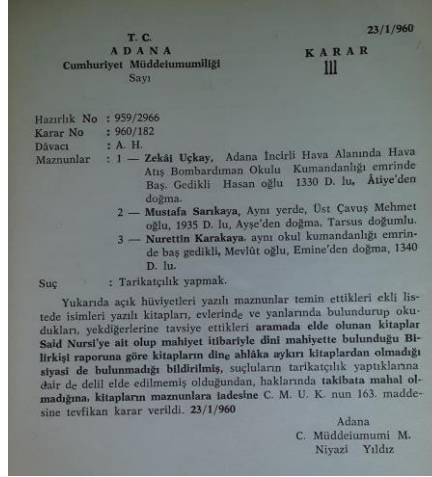
NURCULUKTAN EMNİYET’TE İFADE VERDİK

Bir gün bize Adana Emniyetinden sizi istiyorlar diye bir davet geldi. Ben, Kıdemli Başçavuş Zekai Uçkay Başçavuş ve Mustafa Sarıkaya üçümüz... Gittik Adana Emniyetine. Bizi nurculuk faaliyetinden sorguya çektiler.

Polisler bize Üstad için “Bu adamın maksadı başka, Kürt Devleti kuracak, siz aldaniyorsunuz” diyorlardı mütemadiyen. Onlara dedim, “Siz nurcuların şu memlekette ne olduğunu, ne kadar olduklarını, ne yapabileceklerini biliyor musunuz?” “Bilmez olur muyuz, nurcular bir siyasi partiye taraftar olsa, o parti iktidar olur hemen” dediler. Bunu söyleyen Ramazan isminde bir polisti. “Peki, bu kadar kuvvetli oldukları halde neden bir parti durumunda değiller veya başka bir faaliyet göstermiyor?” dedim. Sonra sordum, “Bediüzzaman kaç yaşında?” “Seksen küsur yaşında” dediler. Onlar bize baştan beri “Kardeşim sizi aldatıyorlar. Bu adamın maksadı başka, Kürt Devleti kuracak, siz aldaniyorsunuz” deyip duruyorlardı. Ben de “Seksen yaşında Kürt devleti kuracak diyorsunuz. Bir insan gayesine ulaşabilmek için ölümünü mü bekler. Madem çok kuvvetli, hayatta iken bu faaliyetlerinin neticesini görmek istemez mi?” Cevap yoktu. Mütemadiyen “Yok, yok siz aldaniyorsunuz” deyip durdular.

Tabi bizim resmi olmamız Allah-ü âlem onlara tesir etti ki, “Evinizde bu eserlerden varsa getrin, yoksa evinizi arayacağız” dediler. Ben de evde bulunan ufak eserlerden bir-iki parça aldım, götürdüm emniyete. Emniyetteki

ifadelerimizle birlikte savcılığa sevk etmişler bizi. Savcı bizi dinlemeye bile lüzum görmeden, emniyetteki ifadelerimize binaen, “Zararlı bir faaliyet değildir. Adem-i Takip” deyip karar vermiş. Risale-i Nur hizmetleri içerisinde Adana’da böyle hadiseler olmuştu. Hepsini anlatmak zor...

Zekai Uçkay, Mustafa Sarıkaya ve Nurettin Karakaya hk. Adana C. Savcılığının adem-i takibat kararı

ASKERİ BİRLİK'TE ÜSTAD'IMIZ ALEYHİNDE ATIP TUTARLARDI

Allah nasip etti, Adana’da bizi istihdam etti. Bu arada Muzaffer Arslan kardeşimiz de gelip gitmeye devam ediyordu. Adana’da başımıza çok hadiseler meydana geldi. Mesela o zamanlar moda halindeydi. Askeri Birliği toplarlar Üstad’ımız aleyhinde koskoca Birlik’te atarlar tutarlardı.

1960 senesinin ilk ayları. Daha ihtilal olmamış. Bir gün İncirlik Hava Alanı’nda bizzat komutan tarafından Üstad hakkında karalama konuşması oluyor. Allah rahmet etsin, İncirlik’te, Adana Namrun’da (yeni adı Çamlıyayla) medfun Mustafa Sarıkaya diye bir Astsubay Çavuş vardı. Bizim vesilemizle hizmeti tanıdı. Ben o gün nöbet istirahatında idim, orada yoktum. Koskoca Birlik’te başka vazife yokmuş gibi Kumandan toplamış Alay’ı, Üstad hakkında başlamış atıp, tutmaya. Mustafa Sarıkaya genç daha... Komutan Üstad hakkında atıp tutmaya başlayınca elini ona doğru sallayarak “Yalan söylüyorsun mason herif” diye bağırır. O zaman Askeri Hapishane Topçular Kışlası’nda idi. Onu almışlar oraya götürmüşler. Bana “Mustafa böyle yaptı” diye haber geldi.

Mustafa Sarıkaya Topçular Kışlası’nda. Ben biliyorum ki onun evini arayacaklar. Evi de Tarsus’ta. Tarsus’a gideceğim ama cebimde hiç para yok. O zamanlar askerlerin maaşları şimdiki gibi fevkalade değildi, harçlık kabilindendi. Daha önce Küçüksaat’da birileri Sözler Mecmuası’nı istemişti. Matbaada basılanlardan. Ben de geldiği zaman getiririm inşallah demiştim. Kitap gelmeyince, kendi Sözler kitabımı aldım götürdüm, yirmi liraydı o zaman, yirmi lirayı aldım. Tarsus ile Adana arasında çalışan ufak minibüsler vardı, ona bindim. Yenice’ye varınca baktım ki Askeri Savcı ile Askeri Kâtip Astsubayla beraber bir jip mola vermişler, çayhanede çay içiyorlar. Ben minibüsle gidiyorum. Tarsus’ta inince hemen Mustafa’nın evine koştum. Babasına, annesine haber verdim. Mustafa’nın kendisine aid bütün Risale-i Nur eserlerini toplattım, bir çuvala koyduk, komşunun evine sakladık. Ben sokaktan çıkarken Askeri Savcı ile yanındaki kâtip yeni geldi. Önce Tarsus’un sivil savcısına uğramışlar, o yüzden gecikmişler. Mustafa’nın evini arıyorlar ama bir şey bulamıyorlar.

BİZ MAHKEMEDE İŞLERİ KARIŞTIRDIK ALLAH DÜZETTİ

Mustafa Sarıkaya kardeşimiz Adana Topçular Kışlası’nda yatarken zaman zaman ziyaretine gidiyordum. O sırada 27 Mayıs ihtilali olmadı daha. Maraşlı Mustafa Ramazanoğlu’nu tanıyordum. Mustafa Ramazanoğlu ile yine Maraşlı olan Tevfik Paksu Adana’da bir çeltik fabrikası açmışlardı. Mustafa Ramazanoğlu’nu oradan tanıyorum. Onun kardeşi Mahmut Ramazanoğlu avukattı, o da Adana’da avukatlık yapmıştı. Mahkeme için Maraş’a Mahmut Ramazanoğlu’na haber gönderdim.

Ankara Hava Kuvvetleri’nden uçakla askeri hâkimler geldi İncirlik Üssü’ne. Maraş’tan Avukatımız Mahmut Ramazanoğlu da geldi. O zaman sivil bir avukatın askeri bir mahkemeye girmesi pek mutad değilmiş aslında. Mahmut Bey’i, İncirlik Havaalanı’nda bulunan mahkeme salonuna ben götürdüm. Dolayısıyla ben de salonun bir kenarında oturdum. Mahmut Bey’e “Kâğıdınız varsa tutanaktan size de verelim” dediler. Mahmut Bey “Yok” deyince “Ben getireyim” dedim gayr-i şuuri olarak. Hepsini başını bana çevirerek “Nereden?” dediler. “Kantinde vardır herhalde” dedim. O sırada Mahmut Ramazanoğlu’na birisi geldi eğildi kulağına bir şeyler söyledi.

Duruşma başladı Avukat Mahmut Ramazanoğlu o mahkemede tek bir kelime söylemedi. Hayret ettim tabi. Mustafa Sarıkaya'yı altı aya mahkûm ettiler.

Dışarı çıkınca Mahmut Bey'e "Ne oldu Mahmut Bey?" dedim. "Hâkimlerden birisi geldi bana 'Sen müdafaa etmeye kalkışma. Biz bu Mustafa'yı kumandana tokat atmaktan, fiilen tecavüz etmekten değil de, sadece lisanen hakaretten mahkûm edeceğiz' dedi." Meğer önceki iddiada bu tokat atma iftiralari falan varmış. Ama asıl sebep, bir Ast'ın fiilen tecavüzüne maruz kalan bir Kumandan'ın terfisine mani olunurmuş, idaresizlikten dolayı. Mahmut Bey o yüzden bir şey söylememiş mahkemede.

Mustafa Sarıkaya yeni de evlenmişti. Hanımını, çocuğunu bizim eve getirdik. Hamam maksadıyla getirirlermiş mahkûmları. Mustafa'yı o zaman bizim eve alıp, getiriyordum.

Yine ziyarete gitmiştim Mustafa'yı. Baktım beni gülerek karşılıyor. "Hayrola Mustafa?" dedim. Endişemin sebebi de, 27 Mayıs 1960 ihtilal oldu tam bu arada. Biz Temyiz Lahiyasına Mustafa ile Kumandan arasındaki iğbirarın Nurculuktan değil de particilikten olduğunu yazmış, Mustafa'yı Demokrat Parti taraftarı olarak göstermiştik. O sırada daha Demokrat Parti iktidardaydı. O Kumandan'ı, zaman zaman buraya Halk Parti'li Kasım Gülek geldiğinde onunla beraber görüyorduk. Mahmut Ramazanoğlu Temyiz Lahiyasını bana verdi göndermem için. Gittim, gönderdim. Tam o sırada 27 Mayıs ihtilali oluverdi. Biz Temyiz müdafaasında Kumandan Halk Partili, Mustafa Demokrat Partili diye belirtmiştik ya. Şimdi durum tersine dönmüştü, ihtilalla. Halk Parti'si zihniyeti iktidara gelmiş, Demokrat Partili avı başlamıştı. Bizim müdafaa ters tepecekti "Eyvah" dedik.

Ziyarete gittim, Mustafa gülerek karşıladı beni. "Abi bizim Temyize gönderdiğimiz müdafaa geri geldi" dedi. "Niye?" dedim. "Sen pul yapıştırmamışsın" dedi. Ne bileyin ben. Avukat Mahmut Bey bana "Bunu gönder" dedi, puldan bahsetmedi. Temyiz Lahiyası Ankara'ya varınca er açmış, bunun pulu yok diye resmi muameleye koymadan geri göndermiş. Bu şekilde Allah'ın rahmeti, inayeti tecelli etmiş oldu Mustafa için. Biz işleri karıştırdık Allah düzetti. Zarf pulsuz olduğu için geri döndü ve mahkeme lehimize sonuçlandı.

ÜSTAD'IN VEFATINA YAKIN ADANA'DAN GEÇECEĞİNİ HABER ALDIK

Üstad Hazretlerinin vefatına yakın Urfa'ya gideceğini ve Adana'dan geçeceğini haber aldık biz. Kimden nasıl haber aldığımızı tam hatırlayamıyorum. Fakat Eskişehir'den Saatti Şükrü Yürüten ile belirli aralıklarla mektuplaşıyorduk. O, mektubunda söylemiş olabilir. Diğer ihtimal de Muzaffer Aslan belirli aralıklarla Adana'ya uğruyordu ya; O da haber vermiş olabilir. Üstad Adana'dan geçecek diye duyunca, Cebrail Yetişiği Efendi ile beklemeye başladık. Telefon filan olmadığı için, Üstad'ın ne zaman geçeceğini, hatta Adana'ya uğrar mı uğramaz mı onu da tam olarak da bilemiyoruz. Ramazan ayı idi. İki üç gün semadan çamur yağdı.

Bir gün çifte Minareli Cami'de Teravîh Namazını kıldık Cebrail Efendi ile. Namazdan sonra çay içtik, ayrıldı Cebrail Efendi. Baktım tekrar geri geldi. "Kardeşim Üstad Hazretleri vefat etmiş" dedi. "Buradan geçmişler, bizim haberimiz olmamış, dün akşam vefat etmiş" dedi. Bir eczane vardı, Dörtöl'ü giderken, oraya uğramış, onlardan haber almış. Çamur yağdı demiştim ya işte o zaman vefat etmiş Üstad.

Cebrail abi "Urfa'ya gidelim" dedi. Benim ise, ertesi günü Ankara'dan, Hava Kuvvetleri'nden gelecek teftiş heyeti var, onları bekliyorum. Vakit de geç, izin almam mümkün değil. Çaresiz olarak kol kola Küçüksuat'a doğru Erciyes Otel'i'nin önünden geçerken, Cebrail abi "Dur! Ben bugün bu otelde Diyarbakır'dan gelen toptan kumaşçı Fikret Ağabeyi gördüm" dedi. Hakikaten oteldeymiş. O da Üstad'ın vefatını haber almış. Bizi görünce "Ben de tek başıma nasıl gideyim diye düşünüyordum" dedi. Cebrail ağabeyle anlaştılar, Urfa'ya beraber gitmeye karar verdiler. Bir araba kiralayıp gittiler. Ben maalesef teftişim dolayısıyla gidemedim.